

forslaget tilsigtet at tillægge egen skyld en ændret betydning i forhold til gældende praksis. Herefter tillægges ubetydelig egen skyld ikke betydning, og må skadelidtes skyld ansættes til mindre end 1/3, vil domstolene normalt se bort fra medskylden og give skadelidte fuld erstatning.

Efter erstatningsansvarsloven § 24, stk. 2, kan der, under samme betingelse som ovenfor nævnt vedrørende lempelse af skadevolders erstatningsansvar, i undtagelsestilfælde ses helt eller delvist bort fra skadelidtes medvirken til skaden. Betingelsen herfor er, at det enten ville være urimeligt tyngende for skadelidte, om hans erstatning blev nedsat på grund af medvirken, eller at det i øvrigt i særlige tilfælde skønnes rimeligt at give skadelidte en højere erstatning trods hans medvirken, ud fra forhold der er nævnt i § 24, stk. 1. Bestemmelsen kan også anvendes, hvor afdødes medvirken medfører, at erstatning til de efterladte nedsættes eller bortfalder.

Efter gældende ret vil erstatningen kunne bortfalde, hvis skadelidte kan siges at have accepteret risikoen for skade f.eks. ved at have benyttet et produkt, som han vidste var defekt. Der er ikke ved lovforslaget tilsigtet nogen ændring heri. Udtrykket medvirken i erstatningsansvarslovens § 24, stk. 2, omfatter også accept af risiko, og der vil derfor også i særlige tilfælde kunne ses, helt eller delvist bort herfra ved erstatningsudmålingen.

3.10. Forældelse

I artikel 10 og 11 i direktivet og i lovforslagets § 10 opstilles to *tidsfrister*, som skadelidte skal overholde for at bevare sit erstatningskrav. Det drejer sig dels om en 3 års frist, der regnes fra skadens indtræden, og dels en 10 års frist, der regnes fra det tidspunkt, da produktet blev bragt i omsætning.

3 års fristen regnes fra det tidspunkt, da skadelidte havde eller burde have fået kendskab til skaden, defekten, og hvem der er producent.

Bortset fra at forældelsesfristen ifølge lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse er 5 år, svarer reglen i lovforslaget stort set til 1908-lovens forældelsesregler.

10 års fristen regnes fra den dag, da det skadevoldende produkt blev bragt i omsætning, og fristen kan ikke udvides på grund af undskyldelig uvidenhed hos skadelidte om skaden, defekten, eller hvem der er producent. Derimod kan fristen afbrydes ved sagsanlæg mod producenten eller ved producentens anerkendelse af erstatningspligten. Der findes ikke i dansk ret en forældelsesregel, der

baserer sig på, hvornår produktet er bragt i omsætning.

3.11. Ansvar på andet grundlag

Efter § 11 bevarer skadelidte adgangen til erstatning på grundlag af culpaansvar i relation til bestemmelserne i § 7, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 3, § 8 og § 10, stk. 2.

I det omfang eksisterende lovbestemmelser i en given situation giver skadelidte en bedre retsstilling end den, der følger af direktivet og dermed lovforslaget, sker der endvidere ingen indskrænkning i skadelidtes adgang til erstatning på grundlag af disse regler, jfr. forslaget § 14.

3.12. Ufravigelighed

Direktivets og dermed lovens formål er at beskytte skadelidte, som i denne relation i almindelighed er den svageste part. Dette formål ville ikke kunne opnås, såfremt skadelidte gyldigt kunne fraskrive sig den beskyttelse, som loven sikrer. Det bestemmes derfor i lovforslagets § 13, at ansvar efter loven ikke ved forudgående aftale kan fraskrives eller indskrænkes til skade for skadelidte.

4. Arbejdsskadeforsikring

I det oprindelige lovforslag var der i § 18 medtaget en bestemmelse til ændring af arbejdsskadeforsikringslovens § 55. Ændringsforslaget indebar, at der indførtes adgang til regres mod skadevolder – typisk producenten – såfremt arbejdsskaden skyldtes en produktskade.

Advokatrådet, Industrirådet og Assurandør-Societetet har peget på, at det ville være uheldigt, hvis den regresadgang, der blev ophævet i forbindelse med gennemførelsen af erstatningsansvarsloven, nu blev genindført for produktskaders vedkommende. Det er i den forbindelse blevet fremhævet, at man ikke finder, at direktivet tvinger Danmark til at genindføre regresadgangen. Forbrugernes interesser er sikret fuldt ud, idet producentens ansvarsgrundlag ikke berøres af arbejdsskadeforsikringsloven. Reglen i denne lov har efter disse organisationers opfattelse således alene indflydelse på udmålingen af den erstatning, som producenten skal betale, hvilket spørgsmål ikke er omfattet af direktivet.

Industrirådet og Assurandør-Societetet har endvidere peget på, at indførelsen af en regresordning vil belaste de implicerede forsikringsordninger med meget betydelige procesudgifter, idet udsigten til at kunne gennemføre et større krav mod producentens ansvarsforsikring efter al sandsynlighed i en række sager vil få arbejdsskadeselskaberne til at